

« Los, Veri, gib dü mir dr Butze,
 Wenn ich dr hilf, thüet's viel mehr nutze,
 Ich bi noch stärker as dr Fritz! »
 « Nei, Veri, gib dü mir e Schnitz,
 De derfsch mi Bäredräck abzulle! »
 « Lehn doch dà Motschkopf geh, dà g'schwulle,
 Er will jo doch in Keim nit gä!
 Das güt e Rüech, ihr werde's säh!
 Me sieht's em a, 's isch em nitt z'traue,
 Thien nur si Hokenase b'schaue
 Un 's Mül, wie-n-er's als z'amme pfätzt! »
 Das alles wird durnander g'schwätzt.
 « Mr thien dr uf di Butze mole,
 Mr känne jo o Äpfel holer
 Un schön're noch, » so sàit dr Hans,
 « Denn diner isch doch wurmig ganz! »
 Dr Toni meint: « Lehn doch 's flattiere,
 Ich wott's em nitt emol ariehre,
 Si Äpfel, denn ich möcht mir nitt
 's Nachtesse geh verderwe mit.
 Mr hàn hit ebbes, Kein thàt's rothe!
 Mi Mütter thüet is Tüwe brote! »
 « Jo Tüwe, » fangt dr Seppi a
 Verächtlig, « do gang ich nitt dra!
 Sin's nitt vielleicht so runde, lange,
 Wo d'Büre mit em Karst thien fange
 Un wo me g'wöhnlig d'ganze Brüet
 Erst no-n-em Schwelle rupfe thüet? »
 So frogt dr Hans, un Alle lache.
 « Mr wänn Versteckerliss jetz mache,
 's isch g'scheidter, » rief dr Schaki üs,
 « Wer macht mit? 's Ziel isch do am Hüs. »
 « Nei, Büewe, mien nitt, » rief dr Peter,
 « Er b'schisst eim gar! erst letschthi geht er,
 Anstatt uns z'süecher, rüehig heim,
 Das wär uns nie iku, in Keim,

Ne Viertelstund bin ich derwege
 Im Hundestall versteckt dert g'lege,
 Ganz dreifach un ha passt eso . . .
 I bin ganz kritzlahm gsi dervo! . . . »

« Ihr brüecher 's Mül jetz nitt so z'v'risse,
 Thien ihr als ebbe nitt o b'schisse?
 Wenn als dr Edi blinzle soll,
 So thüet er g'igle-n-allemol;
 Un letscht hat o dr Seppi g'stunke
 Un hat's o g'läigent, 's thüet mi dunke,
 As wär das ärger b'schisse noch! . . . »
 So schimpft dr Schaki. — « Ich ha doch
 Nitt welle mich lo so afiehere,
 Thüet jetz dr Seppi reklamiere,
 « 's isch g'stunke gsi, i müess es g'steh,
 Doch, isch's e Wunder gsi? 's hàn Zwe
 G'changiert mitnander ihre Kappe,
 So ka me sich gar licht verschnappe
 Un Einer fir dr Ander näh! . . . »

« Ihr Büewe, ich ha jetz scho g'säh,
 Ihr mache nit as dispetiere
 Un thien so euer Zit verliere! »
 So sàit dr Hans un geht dervo. —
 Isch's bi de Kinder nur eso?

Ne güete Üsred.

Diemol isch Ein nach Rüssland gange
 Un trifft e güeter Frind dert a,
 Wo scho ne Zit, e ziemlig lange,
 Dert in dem Land hat züebrocht g'ha.